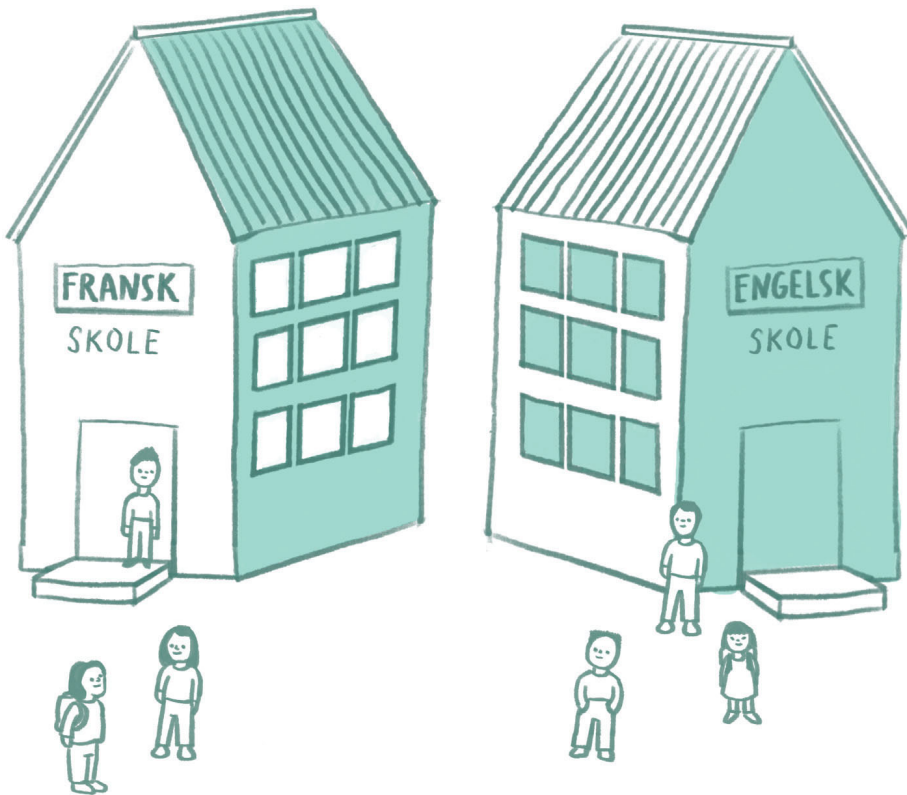

Er denne typen politikk forenlig med et liberalt samfunn der individer har frihet til å søke lykken på sin egen måte? Taylor mener den er det, men påpeker samtidig at forskjellspolitik i hans forstand skiller seg vesentlig fra forskjellsbehandling fundert på likeverdighetspolitiske premisser.

Likeverd og like rettigheter står som nevnt i sentrum for likeverdighetspolitikk. Hovedprioriteten er å unngå et skille mellom første- og annenrangs borgere. En slik politikk trenger likevel ikke utelukke enhver form for forskjellsbehandling. Hensynet til likeverd og like rettigheter kan begrunne omvendt diskriminerende tiltak som sikrer reell likebehandling. Kvotering eller tilleggspoeng i konkurransen om studieplass for utvalgte grupper er eksempler på slike tiltak. Tiltakene begrunnes typisk med at personer som tilhører de aktuelle gruppene, har en dårligere utgangsposisjon enn andre. For å sikre at alle har like sjanser, uavhengig av sosial eller kulturell bakgrunn, kompenserer man ved å forskjellsbehandle (Kymlicka, 1995, s. 108–109).

En slik likeverdighetspolitisk begrunnelse for omvendt diskriminering skiller seg altså fra Taylors forskjellspolitik. Ut fra det likeverdighetspolitiske perspektivet er omvendt diskriminerende tiltak svar på en uønsket situasjon der visse grupper har vanskeligere enn andre for å komme inn i arbeidsmarkedet eller på studier som åpner dørene for attraktive jobber. Målet er å skape et samfunn der forskjellsbehandling ikke lenger er nødvendig, fordi man har klart å løfte alle grupper til et nivå der alle har et rimelig likt utgangspunkt.

Forskjellspolitikk innebærer tiltak som skal bidra til at en gitt kultur overlever, slik som Quebecs forsøk på å bevare fransk kultur ved å begrense adgangen til engelske skoler.

Taylor er på ingen måte motstander av at marginaliserte grupper blir positivt særbehandlet. Han vil imidlertid gå lenger i sin anerkjennelse av forskjeller. Forskjellspolitikk handler ikke først og fremst om å kompensere for at noen stiller svakere fra start enn det andre gjør, men om å dyrke og bevare eksisterende forskjeller mellom kulturer. Hensikten er å verne om eller vedlikeholde det unike og særegne ved personer og grupper. Taylor understreker derfor at Quebecs språkpolitikk handler om mer enn at den som ønsker det, skal ha anledning til å benytte fransk som sitt førstespråk. Politikken er ment å forme personer på en slik måte at de i fremtiden vil identifisere seg som del av et franskspråklig samfunn (Taylor, 1994, s. 58–59). Hvordan kan et liberalt samfunn gi rom for målsettinger av denne typen?